

Сергій Жигульський
ДЕРЕВО – ХРЕСТ

Біля мертвої Прип'яті – дерево-хрест,
Поруч – братська могила і братська ЧАЕС,
Ліс рудий хоронили і щоночі, щодня,
Тільки "хрест" уберігся, як нагадування.

З віком мертвого міста хтось моргає до нас
Хіросимою часу, що розплескала час,
Скільки тисяч – не знаю –
розійшлися хто куди,
Як же вижити людям без своєї води?!

Із могилою поруч і побіля ЧАЕС,
Біля мертвої Прип'яті – дерево-хрест,
Тих, що впали у квітні, мов у серці війни,
Просить дерево-пам'ять:
"Пом'яни...Пом'яни..."

Дмитро Шупта
ЛЕЛЕКА

Із лісу, кажуть, повтікали лиси,
Зарився кріт! На дно карась осів.
І тільки цей – живий квітневий лицар –
Стоїть на хаті на одній нозі.

Село порожнє – як музейна плаха.
Ані шелесь!.. І, певно, через це,
Замислилася чорно-біла птаха
Над золотим крапінкою яйцем.

Ось і ми, забуваючи легенди,
Розважливо міркуємо про гени,
А воду дистильовану п'ємо...
Нуртуючи нутром своїм понурим,
Несхибно за легендою пантруєм
Четвертого реактора більмо.

Полин, чорнобильник, чорнобиль.
Гірка траво моя, це ти
Чомусь подумала, що обмаль
Мені твоєї гіркоти.

Роман Хоркавий
НІХТО НЕ ЗНАЄ...

Ніхто не знає, що таке Чорнобиль.
Одні вважають назвою рослини,
А інші – ще й недугою дитини,
Що вже хворіє в маминій утробі.

Ніхто не знає, що таке Чорнобиль.
Ті стверджують, що це очей недуга,
А ті – що це не перша, вже й не друга,
Проба всю націю сховати в гробі.

Ніхто не знає, що таке Чорнобиль.
Свідома дія це чи не свідома,
Та свідчить, що у себе ми не вдома.
Що нікому у нас кричати: "Пробі"

Ніхто не знає, що таке Чорнобиль.

Я – УКРАЇНА

Я – Україна! Я – страждальниця-мати.
І яка з покон віку була у ярмі.
Турецьким, російським, та всіх не назвати,
Бо зайді є різні – а муки одні.

Не тільки чужинці мене шматували,
Були і свої в нас жорстокі тирані.
Вони видавали укази й закони,
Тому і загинуло всіх нас мільйони.

Немов маля, що в муках народилось,
У долі, радості і різних неладах,-
Так я з неволі відродилася,
І намагаюся стояти на ногах.

Ще зовсім молода та непокірна,
А на чолі – блакитно-жовтий стяг.
Прошу мені служити вірно
Нехай Господь благословить мій шлях!

Д. Луценко

УКРАЇНА МОЯ

Україно моя – отча земле моя,
В чорнобривцях і срібних тополях.
Урожаєм пшениць перед дзвонами криць
Гомонить твоя щебетна доля.

І шумлять за селом колосисті поля,
І вигойдують грона калини.
Кожній квітці цвісти, твоїм дітям рости,
Україно, - моя Україно.

В кожній пісні твоїй, в кожній хаті твоїй,
Невмирущий батькує Шевченко.
До краплини тобі віддали в боротьбі
Кров гарячу Богун і Довженко.

І тобі, і мені у боях на війні
Смерть загибель не раз готувала.
Та пройшли ми фронти,
Щоб на радість нам ти,
В чорнобривцях віки квітувала.

Іван Франко

ЧЕРВОНА КАЛИНО...

Червона калино, чого в лузі гнешся?
Чого в лузі гнешся?
Чи світла не любиш, до сонця не пнешся?
До сонця не пнешся?
Не жаль тобі цвіту, на радощі світу?
На радощі світу?
Чи бурі боїшся, чи грому з блакиту?
Чи грому з блакиту?
Не жаль мені цвіту, не страшно і грому
Не страшно і грому.
І світло люблю я купаюся в ньому.
Купаюся в ньому.
Та в гору не пнуса, бо сили не маю.
Бо сили не маю.
Червоні ягідки до долу схиляю.
До долу схиляю.
Я в гору не пнуса, я дубам не пара,
Я дубам не пара:
То ти мене дубе отінив як хмара.
Отінив як хмара.

М. Янченко

НА УКРАЇНІ

Де така ще є земля,
Щоб дерева так родили?
Де така ще є земля,
Щоб дівчата так любили?
Запитаю я у журавля
Де на світі є така земля.

Де така ще є земля
Білі лілії в садочку?
Де така ще є земля,
Соловейко у садочку?
Тільки гуси запитаю я
Де на світі є така земля.

Де така ще є земля,
Щоб дівчата мали вроду
Де така ще є земля
Щоб козацького роду
Вільний вітер запитаю я
Де на світі є така земля

Лише у нас на Україні
Росте калина при долині
Вода джерельна з небом синім
Лише у нас на Україні

Лише у нас на Україні
Всі люди щирі і гостинні
Вода джерельна з небом синім
Лише у нас на Україні

Старше Ю. 13-14 років